

Přízrak hasiče

Byl krásný letní den a 6. B jela s paní učitelkou na prohlídku hasičské stanice. Všichni žáci se už moc těšili na hasičská auta, a protože paní učitelka dovolila dětem focení, těšily se i holky. Obzvláště Viktorka, protože si ráda fotila úplně všechno.

Před stanicí na děti čekal mladý hasič. „Ahoj, děti!“ přivítal všechny mile. Hned se dětem představil: „Jmenuji Petr a jsem hasič.“ Poté je zavedl dovnitř a pečlivě jim ukázal celou hasičárnu. Prohlídku doplnil velmi zajímavým výkladem. Uprostřed výkladu se ale Adam a Kuba začali nudit, a tak si začali prohlížet žárovky a sahat na ně. Najednou otevřené okno silně prásklo. „BUUUM!“ Všechny děti strachy poskočily. „Kdo to asi udělal?“ pomyslely si Viktorka s Aničkou. „To byl asi náš místní duch!“ řekl Petr a podezřele se usmál. „Jaký místní duch?“ nechápala Anička.

Hasič přišel blíž a začal dětem vyprávět příběh o takzvaném přízraku hasiče. *V roce 1950 zde řádila obrovská bouře. V celém městě vypadla elektřina a jeden dům kvůli tomu začal hořet. Hasiči museli i přes nepřízeň počasí vyjet a dům uhasit. Požár byl obrovský, ale jeden statečný hasič se rozhodl, že dům zachrání sám. Ostatní hasiči ho přemlouvali, aby tam nechodil, ale on neposlechl a vběhl do domu.* „A co se stalo?“ ptaly se netrpělivě děti. Hasič se smutně povzdychl a odpověděl: „Hasič v domě zahynul. Od té doby se říká, že jeho přízrak za bouřek hlídá celou hasičskou stanici.“ „Nedá se udělat něco, aby tady ten přízrak nemusel hlídat pořád?“ zeptala se Anička. „Za tu dlouhou dobu se na jeho jméno zapomnělo. Kdyby ho někdo zjistil a vyslovil nahlas na správném místě, duch by odešel,“ řekl hasič a pokračoval v prohlídce. Poslední zastávkou byla místnost slávy. Na stěnách visely fotografie všech hasičů, jejich diplomy i medaile. Viktorka si všechno pečlivě vyfotila.

Odpoledne prohlídka skončila, ale pro Aničku a Viktorku příběh hasiče neskončil. Pořád jim vrtal hlavou přízrak hasiče. Rozhodly se, že mu pomohou. Začaly si doma prohlížet Viktorčiny fotky. Najednou si Viki něčeho všimla. „Hele! Tenhle pán je skoro na každé fotce!“ „Asi to byl velitel,“ odpověděla Anička. „Ale po roce 1950 už na žádné fotce není.“

Holkám došlo, že by to mohl být onen mrtvý hasič. Anička na internetu na stránkách místních novin našla jména všech hasičů. „Jak asi zjistíme, který to byl?“ povzdechla si. „Už to mám, je to Jan Novák!“ vykřikla Viktorka. Měla pravdu. Přízrak hasiče se opravdu jmenoval Jan Novák.

Holky se rozběhly zpátky na hasičskou stanici. Petr zrovna leštil hasičské helmy. „My už víme, jak se jmenuje ten duch!“ vykřikly. Hasič se na ně překvapeně podíval a vyslechl si jejich domněnky. Vysvětlil jim, že jméno musí zaznít u první hasičovy medaile. Když ji společně našli, postavili se před ni a nahlas vyslovili jméno Jan Novák. Najednou se celou stanicí prohnal vítr, světla zhasla a všude bylo ticho. Když se světla znovu rozsvítila, na stěně už byl jen nápis: „DĚKUJI.“